

Izhaja

vsak četrtek (po potrebi tudi večkrat) z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7. Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo. Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev

Velja

za Jugoslavijo . . . K 10—
» ostalo inozemstvo » 15—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej. Posamezna številka velja 20 h.

Za oglasila se plačuje po 20 h, med besedilom po 40 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 30 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 40 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 10 h za besedo vsakokrat; minimum 1 K. — Za izvestilo pri upravnistvu 1 K posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravištvu lista »Mir« v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26.

Leto XXXVIII.

Celovec, 26. junija 1919.

Št. 18

Zapeljivci in zapeljani.

Na razvalinah bivše Avstro-Ogrske se ustvarjajo nove države. Staro državo so uničili tisti, ki so hujskali na vojsko proti Srbom in tisti, ki so tlačili in preganjali Slovence. Slovanom v stari državi ni bilo mogoče več živeti, zato so neizogibni razsul države pospešili in s tem vsem državljanom skrajšali in olajšali vojno grozoto in gorje. Kar ni moglo več skupaj živeti, je šlo narazen, in kar spada skupaj, naj se združi, pa bo mir, red, blagostanje in zadovoljnost! Zato se nove države ustvarjajo po narodnostih in ne morda po kakih deželnih ali državnih mejah! Čehi in Slovaki v svojo državo, Poljaki v svojo državo, negledé na to, ali živé v Poljski, ali v Galiciji ali v Vzhodni Nemčiji! Romuni v svojo državo! Ravnotako Jugoslavlani v svojo državo! Vsi, brez izjeme, kolikor stanujemo skupno in ne morda kot kak otoček v Gradcu, na Dunaju in drugod! Čim več nas bo, tem močnejša in bogatejša bo naša država in tem bolj srečni bodo njeni državljani! V Jugoslavijo spadamo vsi Slovenci, naj potem živimo na Ogrskem ali Štajerskem, Koroškem ali Kranjskem, Goriškem ali Primorskem. In v Jugoslavijo spadajo tudi vsi naši bratje, ki govoré kak jugoslovanski jezik, naj si bodo Hrvatje ali junaški Srbi! Čim več nas bo, smo rekli, tem boljše! Tudi koroški Slovenci smo to razumeli. Saj je bilo pri nas veliko navdušenja za Jugoslavijo. Tudi koroško nemško prebivalstvo je to več ali manj razumevalo, in vse bi se bilo lahko lepo in mirno in brez vsakih žrtev izteklo, da niso stopili na plan stari nemški hujskači, ki so zapeljevali dobro nemško koroško prebivalstvo, in si na vse kriplje prizadevali, da bi poslepili tudi tisti del Slovencev, ki je ječal in trpel pod njihovo bolševiško vlado.

Takoj po razsulu fronte so začeli celovski nemški voditelji oboroževati svoje ljudi proti Jugoslovanom, kakor je dejal celovski župan. Hoteli so torej z oboroženo silo odtrgati od Jugoslavije slovenski del Koroške. Delali so se, kakor da bi imeli na naše slovenske kraje kake

pravice! Koroški Slovenci nismo imeli orožja, da bi se bili branili proti temu novemu nemškemu nasilju! Naše narodne straže niso dobile niti toliko orožja, da bi mogle uspešno skrbeti za red in mir. Ko so v Možiški dolini nastali nemiri, so tamošnji krogi, Slovenci in tistih par Nemcev priseljencev, kolikor jih je, poklicali slovensko vojaštvo, ki ga na Koroškem nismo imeli. Slovensko vojaštvo je zasedlo tudi nekatere druge slovenske kraje, ne v taki moči, da bi se vojskovalo, ampak da pokaže, kje je last Jugoslavije. Pa celih dolin in krajev, popolnoma slovenskih, ni zasedlo, samo da ne pride do krvoprelitja. Toda hujskarija brezvestnih nemških voditeljev se je takoj začela po svoji stari navadi: čisto pozabili so, da so bili v vojni premagani. Njihov vojaški poveljnik Hülger je takoj začel oboroženo nemško vojaštvo pošiljati s strojnimi in puškami ter oklopnimi avtomobili na slovensko ozemlje. Celó v Možiško dolino in Železno Kaplo ga je neslo poželenje po tuji lasti.

Prišlo je do prask in nazadnje do pravih bojev. Ko so nahujskani nemški vojaki potisnili naše vojaštvo ven iz celega slovenskega ozemlja na Koroškem, še-le potem je naša država resno vdarila, da dokaže, da ni bila njena slabost, ako nasprotnikov ni prej ugnala, ampak potrpežljivost in miroljubnost. Ko bi sledili nemškemu vzgledu, bi bili danes lahko zasedli — celo Koroško! Nemški voditelji dr. Lemisch, Hülger, Schumy, Lackner in drugi njihovi sodružniki so zapeljevali nemško ljudstvo in slovensko prebivalstvo, kolikor ga je bilo pod njihovo pestjo. Klicali so na obrambo — koroške domovine, kakor da bi bila Koroška država in da bi bili tudi vsi koroški Slovenci izvolili za kralja te namišljene države Lemischa! Kdo pa je dal Lemischu in tovarišem pravico nad slovenskimi kraji na Koroškem? Da pa so svoj rop po slovenski Koroški pred ljudstvom mogli prikriti, se je njihovo časopisje posluževalo najgrših laži. Kako nesramno je to časopisje zavijalo in blatilo naše najboljše možje! Okrog dvatisoč najboljših koroških Slovencev je moralo s svoje grude pred temi bolševiki zbežati, da si reši golo življenje, na stotine in stotine

pa jih je dal dr. Lemisch aretirati in kakor hudodelce odgnati v zapor. Nobenega zavednega Slovence imetje in življenje nazadnje že ni bilo več varno, in da bi pridobili pri Slovencih slabše ljudi na svojo stran, so pustili, da so z vojaki vred plenili po naših hišah. Krog 50 milijonov so naredili nemški vojaki in njihovi pomočniki škode po slovenskih domovih! Potem so se pa ti ljudje še drznili trditi, da gre boj za našo — koroško domovino! Koroški Slovenci bomo ostali ravnotako Korošci v Jugoslaviji, kakor smo bili v Avstriji, kakor so v Jugoslaviji ostali Štajerci, samo da ne bo naša država Nemška Avstrija, ampak Jugoslavija!

Nam pa tudi ni prav nič na tem, da bi ostali skupaj z nemškimi sosedi iz Belanske doline, Motniške doline, Krapfelda, Zg. Labudske doline in iz drugih nemških krajev. Ako ti ne morejo brez nas živeti, pa naj gredo z nami v Jugoslavijo! Mi jim nismo nikdar branili, pa jih tudi ne silili. Samo to se spominjamo, da so tik pred vojsko nemške šolske knjige na Koroškem sramotile slovenski del dežele, da ima najslabšo živino, da v Rožu raste samo še ajda, da smo Slovenci brez kulture itd.! Sedaj pa naenkrat pravijo, da ti „bogati“ nemški kraji brez nas ne morejo živeti, in Nemška Avstrija bi prišla v polom, ako nas ne uropa!

Želimo samo, da nemško prebivalstvo in drugi zapeljanci spregledajo, se odresejo teh zapeljivcev, ki so zbežali v Špital ob Dravi, in mir in red bo na Koroškem, dokler o naši usodi ne odloči Pariz. Mi upamo in smo prepričani, da pripademo k Jugoslaviji s Celovcem kot našim naravnim središčem vred, četudi vsled bivšega avstrijskega sistema precej ponemčenim. Vsaka druga rešitev bi bila krivična in za nas pogubonosna, najbolj pa za Celovec sam, ki bi v Nemški Avstriji usahnil in se še bolj posiromašil.

Ves svet danes vé, da bo naša država v najkrajši dobi ena najsrečnejših in najlepših držav na svetu. To nam priznavajo tudi naši zavezniki Francozi, Angleži, Amerikanci, in celó italijanski oficirji priznavajo v zasebnih pogovorih,

Podlistek.

Vidov dan 1389 — 1914.

28. junij leta 1389. in leta 1914. je najvažnejši in najpomembnejši dan za usodo našega celega naroda. Leta 1389. se je vršila ona strašna in za naš narod tako pomembna bitka na Kosovem polju.

Srpska država, ki se je za vlade Dušana Silnega najbolj razvila, je začela po njegovi smrti hitro propadati. Srpski plemiči so pokazali tu, kakor i povsod drugod, da jim ni nič pri srcu blaginja vsega naroda. Po smrti Dušana Silnega so se sprli z njegovimi potomci, ne oziraje se prav nič na njegovega sina Uroša in na turško nevarnost, ki je tedaj pretela ne samo Srbiji, ampak celemu Balkanu. Turki so izrabili to razkosanost v Srbiji in potolkli leta 1371. ob reki Marici enega izmed srpskih vladarjev, kralja Vukašina z njegovima bratoma Uglješom i Gojkom. Vukašin je bil oče našega najbolj priljubljenega narodnega junaka Kraljeviča Marka. Nato so zasedli Turki velik del južne Srbije in so prisilili tudi ostale srpske vladarje, da so jim morali plačevati davek.

Narod sam se je v tem času zavedel in spoznal, kam ga vodi razkosanost. Vse tedanje trpljenje srpskega naroda je najlepše izraženo v narodnih pesmih. Instinktivno se je začel zavedati, da zasluži boljše in lepšo bodočnost. Začel se je zbirati okoli kneza Lazara Hrebljanovića, da v zadnjem času reši svojo svobodo.

Toda bilo je že prepozno. Ponovno je sicer razbil Lazar s svojimi junaki turške vojske, toda iz Azije so prihajale vedno nove in nove tolpe. Nazadnje je prišlo do one slavne in vsled njenih posledic tako važne bitke na dan 28. junija 1389.

Ves narod je zbral še poslednje sile na tem krvavem polju. Toda zastoj je bila borba. Trikratni premoči sovražnikov so morali podleči kosovski junaki. Podlegli so premoči, a niso bili premagani. Vsi po vrsti so padli, niso se hoteli umakniti. V tem leži veliki pomen tega dneva za naš narod.

Na bojišču sta padla oba cara. Turškega je ubil junak Miloš Obilić, a car Lazar, kakor ga imenuje narod, je bil ubit od Turkov, ki so ga isti dan ujeli. Od tega dneva začne žalostna usoda srpskega naroda. Kosovska osveta — Vidov dan — bile so besede, ki so navduševale narod. Od roda na rod je prehajal ta klic. Tisoči in milijoni so padali še v boju za svobodo — toda vedno so se pojavljali novi junaki — novi boji so se začeli, večkrat tudi brez upanja na kakšen uspeh, a boj se je vendar nadaljeval.

Moralna odgovornost in dolžnost, ki se je je sleherni član srpskega naroda zavedal, da se namreč mora maščevati za kosovski poraz, so bile tako jake, da je to postala moralna dogma za ves narod. Tako je postal Vidov dan simbol svobode vsega našega naroda.

Po dolgih neuspešnih borbah so se končno le pokazali uspehi tega velikanskega boja. Leta 1804. se je začela Srbija osvobajati in ko se je ona osvobodila, prevzela je vlogo našega Pije-

monta, da po kosovskem porazu osvobodí ves naš narod. V zadnjih letih se je začela odločna bitka med našimi sovražniki in gospodarji. Leta 1912. in 1913. se je začela velika vojska proti Turčiji, ki je končala s popolnim porazom Turčije. Tako je bil en del kosovske prisege izpolnjen. Toda ostal je še en sovražnik, mnogo večji in nevarnejši — stara Avstrija, ki je hotela zaslužiti ves jugoslovanski rod.

Vidov dan 1914 je dal znamenje za boj proti njej. Ves srpski narod se je dvignil proti svojim tlačiteljem. Dogodek na sarajevski ulici 28. junija 1914 je bila začetek boja za svobodo, ki je prinesel toliko gorja in bolečin, a ki je končno stari germanski imperijalizem strl ter nam prinesel zaželjeno svobodo.

Vidov dan 1919 je prvi od Kosova, ki ga bo proslavil ves naš rod ujedinjen in svoboden. Duh nesmrtnih junakov iz kosovskega polja živi nad nami, zadovoljen z maščevanjem, ki so ga izvršili njihovi potomci. Na ta dan se moramo spominjati ne samo teh kosovskih junakov, ampak vseh, ki so dali od Kosova pa do danes svoje življenje za našo svobodo. Ta dan nam mora biti vedno simbol naše svobode, in dokler bode Vidov dan ukoreninjen v duši našega naroda, ne bode nas nihče več podjarmil in svobodna Jugoslavija bode procvitala in se krepila, dokler ne zavzame onega mesta, katero ji pripada.

Po „Slov. Narodu“.

da je že danes najlepši red izmed vseh novih držav v Sloveniji, tem prelepem delu kraljestva Srbov, Hrvatov in Slovencev! Danes bi strašen glad moril ljudi, ako bi svetovna vojna še trajala! Tako pa imajo ljudje vsaj najnujnejše, vsakdanjo hrano! Res, da je vojska zapustila še visoke cene živežu, toda pri nas ga vsaj imamo in sicer toliko, da zalagamo še druge sosedne države, ki trpé lakoto.

O mejah na Koroškem.

„Temps“ od 14. t. m. prinaša sledeče besedilo premirja za Koroško, sklenjenega dne 6. t. m. ob 4. uri pop. po informacijah naše delegacije v Parizu:

„Nemške čete in oblasti bodo v 24 urah po podpisu te pogodbe zapustile ozemlje do demarkacijske črte „A“, nakar bodo to ozemlje takoj zasedle jugoslovanske čete in upravo prevzele jugoslovanske upravne oblasti.

Ta črta („A“) je potegnena sledeče: Od Štajerske do Ojstrice, potem severno od Sv. Pavla do Speikkogla, do vrha Sv. Magdalene, Ulrichsberg, Poreč, preko Vrbskega jezera, potem ob robu jezera do Vrbe, od tu preko Drave do vrha Kepe.

Med črto „A“ in drugo demarkacijsko črto „B“, ki je nekaj kilometrov bolj severno, se vpstavi nevtralni pas. V tem pasu ne smejo biti nemško-avstrijske ali koroške čete, ampak samo nemško-avstrijska žandarmerija in policija, katere število ne sme prekoračiti trojnega števila iz mirnega časa.

Nemška Avstrija bo plačala vso škodo, ki je nastala vsled pomorov, požigov in drugih zločinov javnega prava proti življenju in imetju prebivalstva, predvsem tudi kar se tiče prometnih sredstev, ki so bila poškodovana ali uničena vsled vojnih operacij. Vsoto odškodnine bo odločila jugoslovanska komisija z izvedenci.

V slučaju, da Nemška Avstrija protestira proti odločitvi omenjene komisije, bo jugoslovanska vlada prepustila odločitev o sporni točki eni zavezniški državi, ki določi v to svrhu svoje častnike ali posebne odposlance.

Odškodnina se na zahtevo pogodbo sklepa-joče stranke plača v blagu ali v frankih, po preteku enega meseca po objavi določitve nemško-avstrijski vladi.

Vojni ujetniki in interniranci jugoslovanski in nemško-avstrijski se bodo pet dni po končanih sovražnostih izmenjali v Špilju.

Sovražnosti in nadaljni pohod se ustavijo takoj po podpisu pogodbe premirja, 6. junija 1919 ob 9. uri zvečer. Jugoslovanske čete, ki so mogoče prekoračile demarkacijsko črto „A“, bodo takoj odpoklicane.

Pogodba se ratificira po preteku 20 dni, vendar stopi takoj vse v veljavo, kar določa.

Razlike, ki bi mogle nastati v tolmačenju pogodbe, bo reševala mešana komisija. Ta komisija bo obstajala iz dveh članov — vsaka stranka imenuje enega — in predsednika, ki pripada eni zavezniških velesil. Volita ga člana komisije. V slučaju, da se ta dva ne moreta zediniti, bo odločevalo srečkanje med kandidatom, katera bosta člana komisije določila.“

Mi in oni.

Ko so se nam lanske jeseni izpolnile naše dolgoletne želje, ko smo postali to, kar nam gre po božjih in človeških postavah, namreč gospodarji svoje lastne zemlje, tedaj se je širom vse naše lepe domovine začelo probujati novo in sveže gospodarsko, politično in kulturno življenje!

Tudi v osvobojeni Koroški nismo držali križem rok.

Ko so srečno minuli viharne dnevi demobilizacije, so naše vojaške in civilne oblasti vzpostavile vsepovsodi strog red, ki je podlaga normalnega življenja. Osebna varnost in varnost imetja je bila iznova zajamčena ne samo na papirju, ampak tudi v resnici. Zanimarjeno gospodarstvo, ki je bila ena najboljčutljivejših posledic vojske, je jelo nanovo oživljati. Kmetu se ni bilo treba bati več rekvizicije, ne v žitu, ne v živini, ker vsega je bilo v Jugoslaviji dovolj, vsaj toliko, da ni bilo treba trpeti pomanjkanja v živilih. Dobro se je skrbelo zato, da so tudi delavci v tovarnah bili preskrbljeni z vsemi najnujnejšimi življenskimi potrebščinami, kolikor se je pač pri sedanjih razmerah naogo nuditi.

Šole, ki so za našo ljudstvo pod starim režimom bile prave narodne mučilnice, so zadobile zopet svoj pravi značaj. Poučevalo se je v materinem jeziku, in dasi je bilo pomanjkanje v slovenskih učnih knjigah in je bilo treba premagati še druge težave, vendar lahko z mirnim srcem pripoznamo, da je bil uspeh ravno na tem polju nepričakovano lep. Otroci so z velikim veseljem n zanimanjem sledili slovenskemu pouku, tako da so se celo trški otroci, ki so poprej samo

nemškutarili med seboj, priučili v najkrajši dobi toliko slovenščini, da so popravljali svoje starše, kateri niso govorili doma pismene slovenščine.

Z eno besedo, življenje je teklo normalno in lepo in mi smo pokazali, da smo sposobni za to življenje.

A v početku maja so se kakor kobilice vsule neukrotljive nemške tolpe v naše mirne slovenske kraje. Pridrveli so kakor divji Huni, ki je pred njimi trepetala nekdanja zapadna Evropa. In tudi njih dejanja so bila hunska.

Delo na polju je zastalo, ker so kmetu vzeli vso živino iz hleva, veliko naših ljudi je moralo bežati in iskati zavetja na Štajerskem in Kranjskem. Ljudje pa, ki so ostali doma, so trepetali noč in dan pred to roparsko druhaljo, ki se je pojavljala zdaj tu zdaj tam. Marsikateri izmed teh je dobil v tem kratkem času sive lase. Izropali so naša bogato preskrbljena skladišča, opletili so domove zavednih in poštenih Slovencev, sistematično opustošili vsa župnišča, sklicujoč se pri tem na dejstvo, da imajo povelje, ropati po vseh župniščih in pri vseh zavednih Slovencih.

Šole, kjer so tudi prav vandalsko gospodarili — prizanesli niso niti še ostalim nemškim tiskovinam in knjigam, kaj še le slovenskim — so bile v tem času zaprte. Mesto knjig pa so dali šolskim otrokom v roke morilno orožje, mesto dobrih naukov so jih učili ropati, preklinjati in vohuniti.

V nadomestilo za kruh in druge potrebščine so prinesli v naše kraje zopet raznobarne karte, katerih smo se v Jugoslaviji že bili precej odvadili.

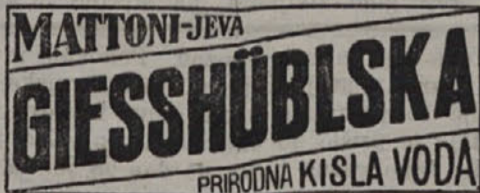
Ko smo se v početku maja Slovenci morali umakniti, nismo pokvarili niti enega mosta, zavedajoč se, da služijo mostovi splošni ljudski koristi in da jih je pri sedanji pomanjkljivosti vsakršnih sredstev težko nadomestiti. Istotako smo pustili železnice in vse železniške naprave nedotaknjene, ker smatramo uničevanje takih kulturnih dobrin v sedanjem času za največje mednarodno hudodelstvo.

Kaj so storili pri umiku Nemci? Skoro vsi mostovi na Dravi so bili razrušeni in uničeni in samo na južni železnici od Dravograda do Celovca so razrušili štiri železne mostove. Istotako so spustili v zrak dravski železniški most pri Borovljah, tako da zveza z Ljubljano čez Področico še do danes ni mogla biti vzpostavljena.

Mi smo prinesli v deželo red in blagostanje, Nemci so povzročili nered in so krivi velike nesreče, ki je prišla nad naše ljudstvo, mi smo gradili, Nemci so podirali in uničevali, mi smo dali ljudstvu svobodo, Nemci pa so prinesli nasilje in zatiranje.

Vsaka nesreča ima tudi svoje dobre strani. Naše ljudstvo je v teh težkih dneh spoznalo, kako bi se mu godilo, če bi prišlo pod Nemško Avstrijo. Bili so ti dnevi tudi dobra šola za one, ki se do zadnjega časa niso mogli odločiti za Jugoslavijo.

Danes v vrstah našega ljudstva ni več omahljivcev. Na lastne oči in na svoji lastni koži ste se prepričali, da Nemci hočejo le našo narodno in gospodarsko smrt in da nam je razvoj v bodočnosti zasiguran le v naši svobodni Jugoslaviji.

Mirovna konferenca.

Nemčija podpiše mir v ponedeljek?

Demisija sedanje nemške vlade.

Berolin, 20. jun. Wolfov urad poroča, da je vlada to noč odstopila.

Dunaj, 20. jun. Vsi listi napovedujejo, da bo mirovna pogodba podpisana po novem nemškem kabinetu. „Neue Freie Presse“ piše: Pogoji so sicer neznosni, vendar pa ovladuje v vladnih in strankinih krogih naziranje, da pogodba mora biti podpisana. Poslanci iz zapadne Nemčije zagovarjajo podpis, ker se boje nove vojske z vsemi strašnimi posledicami. Protivno se edino prebivalci vzhodnih pokrajin. Da se je tudi Noske izjavil za podpis, smatra „N. Fr. Pr.“ za velevažno dejstvo, ki upravičuje nado, da bo svetovna vojska za Nemčijo vendar le bodoči ponedeljek končana.

Pritisek na Nemčijo z oboroženo silo.

Haag, 20. junija. Iz Bruselja poročajo, da je 18 posebnih vlakov z 6700 belgijskimi vojniki odšlo iz Bruselja v Nemčijo.

London, 20. junija. Angleški zrakoplov 34, ki bi naj preletel Ocean, je oborožen z bombami in strojnimi puškami, podvzel polete preko nemške obmorske obali. Angleško brodovje je pripravljeno za odhod. Vojaški dopusti so preklicani.

Mirovni predlogi Avstriji.

Ženeva, 19. junija. „Temps“ poroča: Antantin odgovor na pričakovane avstro-ogrske protipredloge bo vseboval isti ultimatum, kakor je bil podan Nemčiji. Aliiranci so odločeni, da za vsako ceno završijo mirovne pogodbe do dne 10. julija.

St. Germain, 17. jun. Nemško-avstrijska delegacija je predložila mirovni konferenci svojo četrto noto, v kateri pravi med drugim, da so bili ob izbruhu vojne zunanji minister in vsi poslaniki sami Madžari in da so bili v vladi Čehi, Poljaki in Slovenci.

Vprašanje celovške kotline.

Meje določi posebna komisija — ljudsko glasovanje.

St. Germain, 19. junija. Svet petorice je razpravljal o natančni določitvi mej celovške kotline. Od obsega teh mej bo odvisno, ali bo spadal tudi Beljak in Zg. Dravograd v ozemlje te kotline. Sonino je dvakrat povzel besedo. Končno je bila določitev mej poverjena posebni komisiji. „Journal des Debats“ poroča, da je svet petorice sklenil, zaukazati četam, da se umaknejo iz celovške kotline v svrhu, da bo mogoče izvesti ljudsko glasovanje brez zunanjega vplivanja. Kakor se dozdeva, torej o svojočasno nameravani delitvi celovške kotline povodom glasovanja ni več govora.

Lyon, 20. jun. (Brezlično.) O usodi celovške kotline poroča „Temps“: Svetu četvorice se je predložila v razsodbo rešitev glede celovške kotline. S tem vprašanjem se je pečala že v četrtek kompetentna komisija. Predlagani rešitvi je pritrdila tudi petorica ministrov za zunanje stvari. Toda ker je Lloyd George nenadoma obel, se seja četvorice ni mogla vršiti. Prvotno nameravana rešitev tega vprašanja bi obstajala v tem, da bi morali izprazniti celovško kotlino tako Jugoslovani, kakor avstrijski Nemci. Tekom posvetovanja v četrtek so pa opustili to misel. Sedaj prevladuje zopet naziranje, naj zasedejo v celovški kotlini določen pas Jugoslovani, drug določen pas pa Nemci. Obseg in meje teh področij bo odredil svet četvorice.

Država SHS.

Praznik sv. Rešnjega Telesa v Belgradu.

Belgrad, 19. junija. Na današnji rimskokatoliški praznik je bila služena v tukajšnji katoliški cerkvi služba božja popolnoma v srbskem jeziku, v katerem so bile pete tudi vse cerkvene pesmi. Tudi zahvalnice za kraljevski dom so opravili v srbsčini. Službi božji je prisostvoval tudi prestolonaslednik z vsem dvornim osebjem, nadalje ministri dr. Korošec, dr. Alaupovič, Davidovič, Marinkovič in dr. Kramer, general Hadžič, vojvoda Mišič, generaliteta, admiraliteta z admiralom Kochom na čelu in ves častniški zbor belgradske posadke. Koncem službe božje je imel župnik Wagner iskren govor o pomenu praznika in je pozdravljaj narodno zedinjenje. Običajni izprevod prirede v nedeljo dopoldne.

God kralja Petra.

Belgrad, 19. junija. Na iniciativo vrhovnega poveljništva se bo praznoval rojstni dan kralja Petra, 29. junij, po vsem kraljestvu kot invalidski dan z namenom, da se zbere denarna pomoč za invalide vse kraljevine. Vrhovno poveljništvo je uverjeno, da se bo prebivalstvo potrudilo z obilnimi darovi ublažiti bedo junakov, ki so prelili svojo kri za domovino, a postali pri tem ubožci in s čijih požrtvovalnostjo je bila ustvarjena svobodna in zedinjena naša kraljevina. (Glavni razglas o invalidskem dnevu bo skoro objavljen po vsej državi.)

Politični pregled.

Lahi na Koroškem.

Mirovna konferenca v Parizu je pooblastila Lahe, da zasedejo Beljak in železniško progo Beljak—St. Vid. Za izvršitev tega sklepa je, kakor poroča „Kärntner Tagblatt“ iz zanesljivega vira, določeno kakih 12—15 tisoč mož. V samem St. Vidu se nahaja že okoli 2000 mož. Kako bodo tolmačili Lahi to svoje pooblastilo, nam bo pokazala bližnja prihodnost. Da ne bi prišli v neposreden stik z laškimi četami, so se nekateri oddelki jugoslovanske vojske neznančno umaknili, vmes pa se je vrnila nevtralna cona, da se zadržijo slučajni spopadi, kateri bi mogli imeti druge neprijetne posledice. Vse druge vesti o umikanju naših čet pa so neosnovane in izmišljene ter imajo le namen, da hujskajo in razburjajo mirno ljudstvo.

Na Dunaju zopet tekla kri.

Na Dunaju je prišlo dne 15. junija do krvavih poluičnih bojev. Takozvani komunisti (boljševiki) so privedli velik shod in obhode po mestu. Zahtevali so, naj se njih voditelji, ki so bili zaprti, izpuste. Napadli so stražnico pri policijskem ravnateljstvu, na kar je straža oddala več streliv. Mrtvih je bilo 10, ranjenih okoli 70 oseb.

Velika zmaga nad ruskimi boljševiki.

Belgrad, 20. junija. General Artamanov, poveljnik protiboljševiške južne armade poroča: Boljševiška armada je popolnoma premagana. Boljševiki se na celi črti umikajo. Dne 13. t. m. so bile naše čete oddaljene od Caricina (ob Volgi) samo še 32 kilometrov. Ujeli smo 35 tisoč mož ter zaplenili 350 topov, 11 oklopnih vlakov in 50 tisoč pušk.

Boji na Slovaškem.

Še pred nekaj dnevi so prihajale iz Slovaške vznemirljive vesti, da so mažarski boljševiki z veliko silo napadli slabo zastraženo mejo na Slovaškem ter prizadeli pri tem Čehoslovakom znatne izgube. Namen mažarskih boljševikov je bil očividno. Hoteli so zasesti celo Slovaško ter se preko Ukrajine združiti z ruskimi boljševiki. Ker je postal položaj precej resen, so zagrozili Mažarom iz Pariza, da morajo vojne operacije takoj ustaviti in izprazniti vse zasedeno čehoslovaško ozemlje. Bela Kun, komisar za zunanje zadeve, se je jel sicer pogajati ter obečal predsedniku čehoslovaške republike, da je na poziv mirovne konference ukrenil potrebne odredbe, toda navzlic temu so Mažari nadaljevali z napadi. Češka vlada je takoj podvzela potrebne protikorake ter vpoklicala še nekaj letnikov. Vpoklicani so tudi vsi dijaki, učitelji in profesorji. Vsled tega energičnega postopanja se je vojna sreča zopet obrnila k Čehom. Boji, ki se vršijo tamkaj, so zelo krvavi, odpor komunističnih čet zelo močan, vendar pa so po zadnjih poročilih Čehoslovaki dosegli že lepih uspehov, tako da bodo najbrže kmalu dosegli zopet stare državne meje. Na Češkem bivajoči ruski begunci in bivši vojni ujetniki hité na pomoč bratskemu narodu v borbi proti mažarskim boljševikom. V ta namen se sestavlja posebna legija ruskih prostovoljcev. Rusi pač niso še pozabili, kako izdatno so svoj čas podpirali Rusijo češki prostovoljci. Dokazano je, da v tej borbi Lahji podpirajo Mažare. Močna Mažarska bi pomenila seveda oslajenje Jugoslavije. Nato pa Italijani itak delujejo z vsemi mogočimi sredstvi.

Dnevne vesti.

„Mir“ bo izhajal sedaj vsak mesec šestkrat. Vabimo dopisnike in naročnike, da ga gmotno in z dopisovanjem podpirajo.

Slovenski časopisi se dobe vsak dan v trgovini s papirjem Josip Vajncerl, Velikovška cesta 5 (Hotel Trabesinger).

Celovec. (Pa njega od nikoder ni...) Mesto je še vedno polno najneverjetnejših sluhov. Posebno priljubljene so govorice o prihodu Lahov in o odhodu Srbov in Jugoslovancev iz Celovca. Tako se je v soboto dne 21. t. m. zbralo na ulicah, zlasti pa v središču mesta, veliko ljudij, ki so bili vsi trdno prepričani, da morajo Lahji prikorakati v Celovec točno ob 10. uri dopoldne. Ker jih pa le ni bilo od nikoder, se je množica polagoma zopet razšla — prihod težko pričakovanih „zaveznikov“ pa so določili za tri dni pozneje.

Celovec. Procesija na praznik sv. Rešnjega Telesa se je letos v Celovcu vršila v precej skromni obliki. Vojaštvo se je ni udeležilo, tudi srednje šole niso bile vsled sklepa šolskega leta zastopane. Na lepo nedeljo je izprevod radi slabega vremena izostal.

Celovec. (Prehrana.) Semkaj dospevajo vsak dan živila iz Jugoslavije. Za enkrat Celovec dobi 4 vagona živine, 1 vagon masti, 2 vagona prekajenega mesa in 25 vagonov moke.

Celovec. (Sklep šolskega leta.) Iz letnega poročila celovške gimnazije posnemamo: Javnih učencev je bilo na humanistični (H) gimnaziji 298, na realni (R) 276. Z odliko so končali H 59, R 54, z dobrim in zadostnim uspehom H 238 (230). Neizprašani so ostali H 1 R 2. Privatistov oz. privatistic je bilo H 21 R 31. Od teh je dobilo odliko H 6 R 20, dobro H 11 R 7, neizprašani H 4 R 4. Od H 35, R 28 abiturjentov je pri maturi dobilo odliko 11, vsi ostali so spoznani za zrele. Slovencev je bilo H 46 R 1. Letno poročilo pripominja, da je vsled izrednih političnih razmer na Koroškem pouk precej trpel in se je moralo pri klasifikaciji na to ozirati.

Nemci zopet napadajo. V Vrbi je bilo slišno pred par dnevi zopet streljanje. Napadli so Nemci.

Nemška poročila pa pravijo, da so začeli Jugoslovani. Poznamo staro nemško nesramnost, s katero je že od januarja t. l. za vsako kršenje premirja valila krivdo vedno na nas.

Župnik J. Trunk, ki se je nedavno mudil v Parizu, se je vrnil ter se nastanil zopet v osvojenih, jugoslovanskih Borovljah.

Potovanje v Celovec. Dravska divizija objavlja: Promet potnikov v Celovec je dovoljen z 18. junijem. Potniki, namenjeni v Celovec, se morajo izkazati z dovoljenjem okrajnega glavarstva oziroma policijskega ravnateljstva, in sicer izdajajo dovoljenja policijsko ravnateljstvo v Ljubljani ter okrajno glavarstvo v Celju in Mariboru. To dovoljenje vidira vsakokrat komanda dravske divizijske oblasti v Ljubljani, oziroma obmejno poveljništvo v Mariboru in mestna komanda v Celovcu. Kot potno dovoljenje zadostujejo izkaznice istovetnosti, opremljene s sliko. Pripomnjeno pa mora biti na istih izrecno dovoljenje za mesto Celovec. Vsak potnik mora tekom 3 dni zapustiti Celovec. V izvanrednem slučaju dovoli mestna komanda v Celovcu največ dvadnevno podaljšanje. Potovanje v Celovec je dovoljeno edino le preko Dravograda, Sinčevasi in sicer le za kraje južno od Drave. Za potnike iz krajev, ležečih severno od Drave, izdajo poveljniki odredov propustnico za Celovec samostojno.

Naših internirancev v Trebesingu še vedno niso izpustili, čeprav je bilo to pogoj pri pogodbi premirja, katero so Nemci podpisali v Kranju. Njih imena so: Ferjančič Viktor, trgovec iz Celovca, Gabriel Miha, mizar in gostilničar v Št. Janžu, Svetna vas, Pasarič Martin, trgovec v Bistrici v Rožu, dr. Pirnat Ferdinand, odvetn. konc. v Celovcu, Paul Janko, posestnikov sin, Dolinčič Rožek, Renko Jožef, trgovec, Borovlje, dr. Rožič Valentin, Celovec, Schaller Janko, posestnikov sin, Logaves, Schleicher Miha, posestnik, Logaves, Vošpernik Matija, župan, Vernberg, Tauer Konrad, žel. uslužb., Podgrad-Sinčaves, Cenc Miha, posestnikov sin, Št. Jakob v Rožu, Arnejc Fani, uslužbenka Moh. družbe, Celovec, Arnejc Kati, gospodinja, Žrelec, Schaffer Adela, gospodinja pri grofu Goessu, Žrelec.

Dopisi.

Šmarjeta pri Velikovcu. Tukaj so Nemci veliko škode povzročili. Župnišče so izropali do golih sten in pohištvo odpeljali razun nekaj mangle, kar so rešili še pravočasno dobri ljudje. Plot okoli velikega zelenjadnega vrta so požgali do zadnje late. Pokurili premog in drva. Drva, štiri sežnje in pol, je rekviriral občinski odbor in dal na razpolago nadučitelju Kulniggu. Raztrgali so popolnoma dvoje velikih cerkvenih bander, natrgali dvoje malih, pobrali sveče raz oltarje in vlomili v cerkveno blagajno, iz katere so odnesli vojnih obligacij za 2900 K. Enemu kmetu so polagoma vzeli vse svinjsko meso, klobase in zabelo, popili veliko mošta in ga strahovito psovali in mu grozili. Tja so sploh hodili na „mavžno“, enkrat jih je prišlo skupaj trideset. Na gradu Telenberg so uropali štirim strankam 200 kilogramov povojenega svinjskega mesa. Drugemu posestniku so grozili, ga vodili sem in tja, pretepali ga in mu skoro porušili hišo. Tri granate so zadele vanjo. Zopet drugemu so vzeli kravo in vola. Nekemu drugemu so vzeli denar in ga vedno silili, da jim je moral brezplačno voziti. Več mož in fantov se je dalo pregovoriti, da so vstopili v „Volkswehr“. Večina teh jih je pobegnila, v prvi vrsti učitelj Kury iz Zelinj, ki je bil poveljnik „alarmkompanije“ in največji hujskač ter agitator. Vse pošteno ljudstvo prosi Boga, da bi bili za vselej rešeni nemškega nasilja.

Železna Kapla. Naš trg je bil med prvimi, ki so ga naši junaški bratje Srbi nanovo osvobodili. Ker sta se pri nas mudila tudi srbska generala Smiljanić in Janković, jima je tukajšnje pevsko društvo napravilo v znak zahvale za osvoboditev in v znak spoštovanja do srbske vojske podoknico. Generalu Jankoviću, poveljniku 4. armade, so se predstavili tudi zastopniki belske in kapliške občine. Pri tej priložnosti je izročila gđ. Mara Piskernikova, hčerka belskega župana, generalu šopek iz naših planinskih cvetlic. General je deputacijo zelo ljubeznivo sprejel in ji v svojem nagovoru zatrdil, da se naj sedaj naše ljudstvo zopet lahko mirno poprime svojega vsakdanjega dela, ker se mu ni treba več bati, da bi še kdaj stopila noga nemškega vojaka na naša slovenska tla.

Gospodarstvo.

Cenitev škode. Uradna komisija za cenitev škode, povzročene za časa nemške okupacije, se muči sedaj v Prevaljah in v okolici.

Razdelitev veleposestev. Belgrad, 20. junija. Enketa o agrarni reformi je danes pričela posvetovanje o razdelitvi veleposestev. Debata je zelo živahna. Vršni se boj med zastopniki poljedelcev in združenimi veleposestniki. Načrt zakona o agrarni reformi pride v najkrajšem času v plenum narodnega predstavništva. Politični krogi pričakujejo, da bo zakon zlasti v točkah glede Bosne in Hercegovine že pred počitnicami sprejet.

Kakšna bo žetev v Jugoslaviji? Ministrstvo poljedelstva je dobilo iz Hrvaške in Slavonije zelo slaba poročila o letošnji letini. Radi hladnega vremena je posebno trpela koruza. V Srbiji je največ trpelo sadje, posebno slive. Tudi v Bosni je žito radi neprestanega dežja spomladi precej trpelo. Uničen je tudi ves plod slive, posebno v Posavini. Radi tega rastejo cene žganja.

Šolstvo.

Premembe na srednjih šolah.

Glede na nemške srednje šole je odločilo poverjeništvu za uk in bogočastje z razpisom z dne 8. rožnika 1919, št. 2710, naslednje:

Državna gimnazija v Ptujju in nemške vzporednice državne gimnazije v Mariboru se ukinejo.

Državna gimnazija z nemškim učnim jezikom v Ljubljani se pretvori s 1. razredom počeni v realno gimnazijo; v 2. do 8. razreda dosedanega zavoda pa se sprejmo učenci iz vseh razpuščenih gimnazij z nemškim učnim jezikom.

Nemške vzporednice drž. realke v Ljubljani, ki bi štele prihodnje šolsko leto kvečjemu 100 učencev, se opuste.

Na drž. realki v Mariboru, ki se postopoma razvija s slovenskimi temeljnimi razredi, ostanejo začasno nemški razredi od 2. do 7.; vanje se sprejmejo nemški učenci iz drž. realke v Ljubljani.

Dijaki 1. razreda smejo delati sprejemni izpit v nemškem jeziku samo na drž. realni gimnaziji z nemškim učnim jezikom v Ljubljani.

Imenovana je Cirila Rakovec, supletinca v Hotederšici, za začasno voditeljico na štirimrazrednici v Dobrlivasi s pravno veljavnostjo s 1. vel. travnom 1919.

Nemška grozodejstva v Velikovcu.

Ker niste dozdej iz Velikovca prejeli še nobenega poročila, vam hočem v sledečem popisati strašna grozodejstva, katera so Nemci po zavzetju Velikovca dne 2. maja t. l. v mestu in okolici počenjali. V mestu in okolici so oropali vse zavedne Slovence. Občinskega gerenta in za našo slovensko stvar velezaslužnega g. Čarfa so tako popolnoma oropali, da je vrli mož zdaj na stara leta popolnoma uničen. Gg. kanonikoma Štihu in Kotniku so vzeli vso njihovo opravo in obleko. V slovenski posojilnici so staro slovensko blagajno razlomili, ali tu niso prišli na svoj račun, ker v isti niso našli denarja. Še večjo smolo so imeli nemški vandali pri novi oklopni blagajni, v kateri se nahaja gotovina in sosebno obligacije vojnega posojila. Posrečilo se jim je sicer blagajno od stene na tla spraviti, ali odpreti je niso mogli, zakaj njene debele stene so zmagovito kljubovale nemškemu veleroparjem. Tudi slovenskega krojača g. Potočnika so deloma oplenili, ravnotako tudi orožniškega stražmojstra Ledererja in zemljemerca g. Kvardo. Nečuvno surovo so pa postopali z na smrt bolnim g. dekanom Čemerjem, ki ni mogel pobegniti. Šestkrat so vdrli v njegovo bolniško sobo in mu strašno grozili. Tako je rekel neki nemški vojak: „Haut ihn mit dem Gewehrkolben über den Schädel, hat ja schon lange den Galgen verdient“ (udarite ga s puškinim kopitom po glavi, saj je že davno vislice zaslužil). Vzeli so mu ves denar, ki ga je imel, in popili v kleti nad sto litrov vina. Ko je dekanova gospodinja podivjana nemške vojake prosila, da bi naj vsaj toliko vina pustili, da se bo moglo maševati, se je zadril neki nemški vojak: „wir brauchen keine Messe und keine Pfaffen (mi ne potrebujemo maše in farjev).

Resnici na čast se pa mora priznati, da so se nekateri velikovski nemški veljaki krepko zavzeli za v tako veliki nevarnosti se nahajajočega g. dekana in zabranili, da se mu ni še kaj hujskega pripetilo. Vso svojo jezo pa so izpraznili nad „Narodno šolo“ in župniščem v Šent Rupertu. Škoda je tu tako velika in opustošenje tako veliko, da se ne da popisati. „Nar. šola“ je bila Nemcem od nekaj trn v peti in so jo napadli pri vsaki priložnosti. Sosebno zdaj se je večkrat čulo iz nemških vrst: „Narodna šola“ je kriva, da so jugoslovanske čete zasedle Veli-

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavnica: K 15.000.000.

Rezervni sklad: K 4.000.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst in Maribor.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Kupon in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.

kovec, zakaj ona je organizirala slovenski živelj severno od Drave. Med divjim krikom so nasokčili nemški vojaki in oboroženi nemškutarski civilisti „Narodno šolo“, vrgli so proti poslopju tri ročne granate in strašno streljali s puškami. Šolske sestre so do smrti prestrašene zbežale v klet, kot prva žrtev je padla osemnajstletna gojenka in učenka gospodinske šole Rozika Kofler, kmečka hči iz Štebna pri Beljaku. Mogla je pridna deklica še v klet leteti, potem se je zgrudila in umrla.

V „Narodni šoli“ je trajalo ropanje celo dva dni, prišlo je iz vseh okrajev okolice, celo iz nemških krajev, veliko ljudstva, ki je obnem z vojaki oropalo vse v šoli in odpeljalo na avtomobilih in vozovih. Zdaj je veliko šolsko poslopje popolnoma prazno, le v razredih so še klopi in v internatnih sobah par miz, vse drugo so odvedli roparji. Najgrše so se vedli naravnost podivjani vovberški nemškutariji. Krasne omare v posvetovalnici z dragocenimi prirodoslovnimi in fizikalnimi zbirkami in vsa knjižnica, vse je izginilo, ne vidiš nobenega razpela, nobene podoobe več na stenah, povsod so same gole stene in tla so pokrita s samimi raztrganimi zvezki in knjigami.

Vrhunec je pa divjanje doseglo v šolski kapelici. Krasni izrezljani oltar je silno poškodovan, svečniki so izginili, vsa mašna obleka in mašni kelih so oropani. Šolska dekla Franca Pušl je bila priča, ko je nemški vojak z bajonetom strašno preklinjevalje odprl tabernakelj, vzela ciborij in svete hostije z roko zmečkal. Ko je dekla pobrala nekatere sv. hostije, ki so na tla padle, ji je vojak hostije vzela. Nato je dekla ostanke svetih hostij pobrala in jih sežgala, da jih tako obvaruje nadaljnega oskrnjevanja. Ravnotako so oropali tudi šolsko telovadnico in na sesterski pristavi vso živino: konje, govejo živino in vse prasce. Sestre so izgubile vse imetje in imajo velikansko škodo. Tudi šentrupertska župnišče je popolnoma oropano in so same gole stene. Tudi župnijska cerkev v Št. Rupertu je nekoliko oropana, vendar so dobri farani še pravočasno rešili kelihe, monštranci in obleko.

Najnovejše novice.

Ljubljanski dopisni urad poroča:

London, 23. junija. „Manchester Guardian“ piše: Prihodnji teden se bodo mogli veliki državniiki nemoteno posvetovati z vprašanjem juga in severovzhoda. V sedanjem času so malo mislili na Avstrijo. Splošno mnenje je, da bo Dunaj kmalu sledil, ako bo Berlin podpisal. Ostane pa še težkoča, kako poravnati nasprotujoče si zahteve Nemške Avstrije, Jugoslavije, Čehoslovaške in drugih držav.

Bukarešta, 23. junija. „Dacia“ poroča: Vse ententne čete v Romuniji so dobile povelje, naj bogo pripravljene na pohod. Te čete naj bi sodelovale pri ofenzivi proti Madžarski.

Rotterdam, 23. junija. Glasom lista „Nieuwe Rotterdamse Courant“ poroča „Daily Mail“ iz Helsingforsa: Trocky je na zborovanju osrednjega Sovjeta v Moskavi imel govor, v katerem je izjavil, da je vojaški položaj boljševikov kar najslabši, in sicer ne samo zaradi ogroženja Petrograda, marveč tudi zaradi porazov v južni Rusiji.

Sarajevo, 23. junija. Iz vseh večjih krajev Bosne in Hercegovine prihajajo poročila o protestnih shodih povodom vesti o sklepih mirovne konference. Ljudstvo izjavlja, da je pripravljeno žrtvovati vse za osvoboditev zadnjega dela jugoslovanske zemlje.

Nove knjige in časopisi.

Mlada Jugoslavija se imenuje list za slovensko šolsko mladino na Koroškem, ki je začel izhajati meseca februarja v Velikovcu in ki ga zelo spretno urejuje okrajni šolski nadzornik g. Pavel Košir. V času, ko so se preobrazile bivše utrakvistične šole v pristno slovenske, v času krize papirja in splošnega pomanjkanja učnih knjig, je Mlada Jugoslavija s svojo vsestransko zanimivo in poljudno vsebino našim šolam zelo dobro došla. Njej je pripisovati tudi dobršen del uspeha, ki so ga dosegle naše slovenske šole v tako kratkem času in pri tako omejenih sredstvih. List bo izhajal tudi zanaprej in želeti je, da bi mu postal naročnik vsak slovenski šolar na Koroškem.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjahu.
Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.
Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Vsem sočutečim sorodnikom, prijateljem in znancem naznanjam, da je moj ljubi soprog

Filip Lačen pd. Fav

po kratkem, težkem trpljenju in prejetju sv. zakramentov za umirajoče na binkoštni pondeljek umrl in bil pokopan pri Sv. Radegundi na Gorenčah.

Rajni se priporoča v prijazen spomin in pobožno molitev.

Zalujoča žena in stariši.

Kraljestvo Srba, Hrvata i Slovenaca.

Komanda Celovškega odreda.

Razglas.

Vojaški poštni urad, kateri se nahaja pri mestnem poveljstvu, Vetrinjsko obmestje št. 3, sprejema tudi od civilnih oseb pisemske pošiljatve, namenjene v tu- in inozemstvo.

Dopuščena so: nepriporočena odprta pisma in dopisnice. Njih vsebina naj bo kratka in čitljiva, ker je uvedena vojaška cenzura.

Omenjene pošiljatve morajo biti frankovane, in sicer z znamkami ljubljanskega poštnega ravnateljstva.

Te znamke so na prodaj pri zgoraj imenovanem vojaškem poštnem uradu.

Vojaški poštni urad bo skrbel za najhitrejšo odpravo pošiljatev.

Celovec, 19. junija 1919.

Komandant:

pukovnik **Dobrosav J. Milenković.**

Sposoben vrtnar, oženjen, ki razume tudi vsa poljedelska opravila, marljiv in pošten ter zmožen nemškega jezika, se sprejme s 1. julijem na manjše posestvo (7 oralov). Prijave s spričevali in zahtevo plače naj se pošljejo na: „Augustinerhof“ pri Velikovcu.

Ena pridna kuhinjska dekla

in

ena pomočnica za natakarico

se takoj sprejmete.

Hotel Trabesinger

Celovec, Velikovška cesta št. 5.

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica v Glinjah

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

vljudno vabi na

XXX. redni občni zbor

kateri se bo vršil

v nedeljo, dne 29. junija 1919

ob 3. uri popoldne

v uradnih prostorih na Trati pri Glinjah.

Dnevni red:

1. Čitanje in odobritev zapisnika zadnjega občnega zbora.
2. Poročilo načelstva in računskih pregledovalcev.
3. Sklepanje radi čistega dobička.
4. Volitev načelstva in računskih pregledovalcev.
5. Razno, nasveti.

Načelstvo.

M. Česenj, trgovina z lesenino Kranj (Kranjsko)

priporoča gg. trgovcem in kmetovalcem svojo zalogo **lesenega poljskega orodja in lesenih izdelkov**, kakor **grabelj, senenih vil, cambohov, košev**, vsakovrstnih **korb iz protja, mlinskih sit, rešetov, različn. škafov, čebrov**, kakor tudi vse **lesene kuhinjske potrebščine**.

Sadjevec

vino in

kislo vodo razpošilja

A. Oset, p. Guštanj.

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi **nddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.**

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

urađuje vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.